

Medlem kommet til at give Stødet til Bemærkninger i forskellige af vore Blade. Vi vide jo alle, hvorledes der laves „Opinion“ i forskellige københavnske Blade. Referenterne gøre sig selvfølgelig Umage for at gengive, hvad der siges her, saa korrekt som muligt. Men i Bladene gives der ved Siden af Referaterne smaa Notitser, som for en stor Del inspireres af Medlemmer her, og naar vi f. Eks. til daglig have den Fornøjelse at se det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds og det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) atter og atter stikke Hovederne sammen, kunne vi alle gætte, hvad der næste Dag kommer til at staa i „Politiken“ og „Nationaltidende“ m. fl. Blade. Det store Publikum ved ikke, hvad der saaledes foregaar. Men maaske det dog kan forstaa lidt af det, naar det ser, hvorledes det ærede Medlem for Ringsted Blad „Politiken“ roser det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds for hans Tale forleden, og hvorledes vel saa om nogle Dage det ærede Medlem for Ringsted bliver rost i „Nationaltidende“, — hvis det da ikke skulde blive forpurret ved, hvad jeg nu har sagt. Sikkert er det, at der ofte laves en aparte „Opinion“ i Bladene, og vi bør vide, hvad Vægt der kan lægges paa, hvad der saaledes siges paa en mere eller mindre taktfuld Maade om Rigsdagsmedlemmer af Kolleger. Men der er jo Folk, der ikke kunne vide dette. Der er Folk, der kunne tage fejl af de store og de smaa Profeter, og der er derfor ogsaa ved denne Lejlighed Blade uden for dem, der pleje at samvirke, som have beraabt sig paa det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds og derigennem i deres „Vejledning“ — ikke i deres Referat — have givet det Udseende af, at jeg hørte til Skolelovens Modstandere. Her i Tinget ved man jo, at dette er en ren og skær Usandhed, at jeg tværtimod har gjort, hvad jeg har kunnet, for at faa dette Lovforslag ført igennem. Det, jeg forleden bestræbte mig for, var at faa fjernet den Tvivl, der endnu staaar tilbage efter Udtrykkene i Landstingets Betænkning, Tvivlen om, hvor man stod med Hensyn til den Fortolkning af Kaldelsesparagraffen, som nu i 4 Aar har voldt den store Forvirring. Jeg har nok hørt, at der er dem, der mene, at det skal man bare ikke tale om, at nu skal man lade, som om alt er i Orden, og at man er enig. Men hvorledes er det muligt, at vi her i Rigsdagen, efter at vi i 4 Aar have slaedes om dette Spørgsmaal, nu pludselig skulde lade, som om der intet var i Vejen, selv om der endnu var Uenighed.

Jeg har derfor gjort, hvad jeg kunde, for at slaa fast, at fra vor Side, fra Folketingets Side — i den Henseende henholder jeg mig ganske til den Udtalelse, vi have hørt fra det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen) — hvile Indrømmelserne i Fjor absolut paa den Forudsætning, at Kaldelsesparagraffen fortolkes, saaledes som Ordene lyde. Det har jeg villet have slaaet klart og tydelig fast, for at man ikke skal sige, at man ikke ved, hvorledes vi betragte denne Sag, og fordi jeg har villet, at det skal *amerkendes*, at vi kun under denne Forudsætning ere gaaede ind paa Indrømmelserne. Jeg kan ikke slaa mig til Ro med, hvad den ærede Minister sagde om, at nu var det Spørgsmaal ude af Verden, fordi der vel aldrig mere vilde blive nogen Strid, idet Sogneraadene altid vilde indstille fornuftig, og Skoledirektionerne altid vilde skønne fornuftig. Jeg tror ikke, at vi ved denne Lov ville indføre saa paradisiske Tilstande, Mennesker ville blive ved at være Mennesker, forskellige Opfattelser og Lidenskaber ville ogsaa fremtidig kunne gøre sig gældende. Jeg indrømmer, at den højtærede Minister har Ret i, at *fra Myndighedernes Synspunkt* vil der ikke i Fremtiden være saa store Vanskeligheder paa dette Punkt. Der vil nemlig for det første efter den ny Lønningssmaade ikke finde saa mange Forflytninger Sted. Og naar Sogneraadene vide, at de kunne vente at beholde den, som de indstille og faa valgt, til hans Dødsdag, tror jeg, at den ærede Minister har Ret i, at man vil være endnu mere betænkelig end hidtil ved at indstille en enkelt Brugbarhed og et Par Umuligheder. Det vilde svie alt for haardt til dem selv, om de fik en af disse Umuligheder og skulde trækkes med ham hele Livet igennem. Men det forekommer mig, at dette netop er det bedste Bevis for, at der fra Myndighedernes Side ikke er Spor af Grund til at fastholde den *mod* Lovens Ord absolut stridende Fortolkning, som Myndighederne hidtil have gjort gældende, for derigennem at tilegne sig større Indfyldelse paa Kaldelsen, end de strengt taget kunde faa efter Loven. For *Befolkningen* kommer Forholdet derimod til at stille sig paa en anden Maade, naar de faa denne Lov. Den bliver dobbelt interesseret i, at dens Indstillingsret bliver fuldt ud respekteret, naar den stadig skal beholde den, som den indstiller og faar valgt. Derfor kan det ikke være Befolkningen ligegyldigt, i hvad Retning denne Sag nu afgøres. Og jeg vil haabe, at Forhandlingerne her, inden